

Lelkednek sem Art egy kis táplálék

Emlékezés Bächer Ivánra

Előző levelem postázásának napján 2013. 12. 02-án távozott el Bächer Iván, akkor azt ígértem, hogy elmesélem a megismerkedésünk történetét.

Amikor az Anikó felhívott a hírrel, az első döbrent csend után, azt kérdezte: Ki fog ezután nekünk írni? Éppen úgy, ahogyan a Kislányom kérdezte a Bözsi mama halála után: Ki fog nekem ezután lyukas tortát sütni?

A válaszom: Senki!

Mert vannak pótolhatatlan dolgok! Hiába ír ezután bárki kis szösszeneteket, nem lesz olyan, mintha a Bächer Iván írta volna. Hiába veszünk olasz karácsonyi kuglófot, nem olyan, mintha a Bözsi mama sütötte volna! És senki nem zongorázik úgy, mint a Fischer Annie, vagy Lazar Berman, de nem ír úgy soha többet senki színházi kritikát, mint Demeter Imre, vagy Molnár Gál Péter. (Pedig jó a Fáy Miklós is!)

A történet:

Lehet már vagy 20 éve talán, amikor a munkahelyemen a reggeli kávém elfogyasztása közben a Népszabadságot olvastam, abban is azokat a rövid híreket és glosszákat, amivel egy kávé elfogyasztása időtartama elégnek bizonyult. Sokszor veszem magamon észre, hogy „nem vagyok jelen”, amikor elmerülök valamilyen tevékenységbe, annyira benne vagyok a bármiben, ott vagyok a történelemnél, legyen az olvasott könyv, zene hallgatása vagy bármi. Akkor is elmerülten olvastam egy kis cikket, és amikor a végére értem, hangosan felröhögtem! (Körülnéztem, hogy vajon ki hallotta! Hallották: De jó kedved van ma reggel!) Utólag néztem csak meg: Bächer Iván név szerepelt a cikk alatt! Megnéztem a szerkesztőség címét, az újság széléről letéptem egy szeletet, ráírtam, hogy: Köszönöm a mai napra jutott betevő falatnyi röhögésemet, vagy valami ilyesmit, hogy jót röhögtem! Betettem egy borítékba és hazafelé bedobtam a postaládába! Innentől kezdve olvastam a kis hasábokat és kezdtem megismerni egy valakit, Akinek nagyon örültem, mert kivetítve mindenki számára láthatóvá tette az „akár én is írhattam volna” gondolatot, örülve annak, hogy vannak emberek a világon, akik pontosan úgy gondolkodnak, ahogyan én, csak értenek a megfogalmazáshoz!

Kis idő eltelte után az Uram hozza utánam a telefont: Keres egy pasi: Ki az? Nem értettem, valami Iván? Iván? Nincs is Iván ismerősöm!

- Bächer Iván vagyok!

Azóta sem értem, hogy, hogy jött a számra: Ivánka, én nem azért, hogy felhív....., de nem tudtam folytatni.

- Én sem, csak azért, hogy megköszönjem! Nekem nagy megtiszteltetés volt az a lapszél! Köszönöm.

- Én is köszönöm, hogy hívott! –hebegtem és letettük. Mert mit is lehetett volna még mondani. Természetesen ezek után hű követője, írásainak népszerűsítője, híve

lettem, Bächer Ivánnak! Az Uram minden könyvét megvette, naprakész voltam Bächer Ivánból. Időközben azonban kissé eltávolodtam Tőle, mert úgy éreztem, hogy „hígul” a mondandója, avagy ismétli önmagát! Lehetséges, hogy ez az időszak volt a fénykora, mert ontotta a könyveit, de mivel rákapott a pénzkérés ízére, (lehet, hogy a fogadott családja miatt szüksége lett rá), számomra kissé felhígult.

Később, azonban, ahogyan a politikai helyzet „bonyolódott”, tömény dolgokat kezdett írni, baloldali politikait! Lehet, hogy ez ártott meg neki ennyire! A tehetetlenség fájdalma!

Még kétszer beszéltünk, de Neki fogalma sem volt róla, hogy én vagyok a „cetlis”, az első „bírálója”! Egy dedikáláson, és egyszer, amikor kértem Tőle egy könyvet, ami hiányzott a Bächer Iván gyűjteményemből, és már nem lehetett kapni, akkor felhívtam és azt válaszolta, hogy Neki is már csak egy példánya van, de azt megtartja, nem engedi többet kiadni, mert a kötet rossz írásokat tartalmaz, ma már szégyelli a trehányóságát az akkori írásainak.

És most Bächer Iván meghalt!

Nekem pótolhatatlan veszteség! Ő a rendszerváltás X-edik politikai áldozata, mert a „természetes módon” elhalálozott embereket a történelem nem tatja számon, áldozatként! Lásd pl: Csengey Dénes

Ki fog nekünk ezen túl, így írni?

Igaz, Anikó?

1957- 2013

2013. 12. 02. hétfő Vincenzo Bellini: Norma Operaház

OPERA

MAGYAR ÁLLAMI OPERAHÁZ
HUNGARIAN STATE OPERA

CALLAS

Vincenzo Bellini

Norma

Koncertszerű előadás
2013. december 2. 19:00

Karmester | Kocsár Balázs

Pollione ► Fekete Attila
Oroveso ► Csorhalmi Ferenc
Norma ► Sümegei Eszter
Adalgisa ► Ulbrich Andrea
Clotilde ► Simon Krisztina
Flavio ► Kiss Péter

Legtöbbi a hangrögzítés történetének legnagyobb divája volt Maria Callas. Művészetének részleteit övezheti vita, de formátumát mindenki elismeri harmincöt évvel halála után is. Sohasem járt a Magyar Állami Operaházban, amely azonban most kis filmvételével és legkedvesebb címszerepével emlékeztet a klasszikus művészre. A koncertszerű előadás rendezője az a Székely János, aki az operaházi Normát is színe vitte.

Amikor, utolsó alkalommal jártunk Párizsban, módot kerítettünk arra, hogy kilátogassunk a Perlasaise temetőbe, ami a párizsiaknak olyan, mint nekünk a Kerepesi temető, Nemzeti Sírkert! Sorra látogattuk a nagyságokat közöttük, Maria Callast! A világhírű drámai szoprán, az énekesnők királynője, egy kis jelentéktelen, szürke kőlap mögött tölti a halhatatlanság mindennapjait. Méltatlan a mód és a hely egy ilyen nagy művészhez, akkor inkább szórták volna el, a hamvait! Maria Callas 2013-ban lett volna 90 éves! A Magyar Állami Operaház Callas születésnapja alkalmából bemutatta: Bellini: Norma című operáját, koncertszerű előadásban, mert a címszerep Callas legnagyobb, leghíresebb szerepe volt! Ő maga volt: Norma! Az előadás megkezdése előtt, hatalmas vászonra vetítve, megtekinthettük egy riport részletét, ami Mária Callással készült, majd meghallgathattunk Norma imáját Callas előadásában. (Feladva ezzel a „leckét” a magyar énekesnő számára!) Callas nekem olyan a drámai szopránok között, mint zongorában a Fischer Annie, maga a csoda!

Következett a „koncertszerű” előadás. Teljes bámulattal és csodálattal írhatom ide, hogy az Operaház bizonyította, hogy: Tud, ha akar! Egy díszletben – csodás erdő – játszották végig az előadást, természetesen többféle megvilágításban, igény szerint. Sümegei Eszter pedig „igazi” Norma volt. Dekoratív megjelenés, csodás hang, méltóságos játék, nyílt színi taps! Igazi partnerként kell említeni Ulbrich Andreát, aki a megjelenésekor kissé túljátszotta, ebben az előadás módban kötelező „játék nélküli” szerepét, de a Normával énekelt kettősökben túlnőtt magán! Olyanok voltak, mint két istennő, figyeltek egymásra, fantasztikus párost adtak elő! (Ismét nyílt színi taps!) Fekete Attila (római vezér) és Pallerdi András (apa) méltó partnerek voltak.

Most már nem is írom újra, hanem csak az egyik ART levelemből a másikba másolom, hogy mekkora siker volt az Operában. (Persze nem teszem, csak azért írom, hogy el tudjátok képzelni!) Ez az este is bevonult a kedvenceim közé!

Rehabilitáció!

Első sorban magamon csodálkoznom, mert egyre inkább azt veszem észre, hogy úgy járok az Andrássy úti épületbe, mint gyerekkoromban, örömmel, a látatlanba vetett hittel, meggyőződve arról, hogy nagy élményben lesz részem! Sajnálatos, hogy nem tudunk többeket, magunkkal cipelni, hogy hasonló élményben legyen részük. (Igazán nem is értem, hogy miért övezi ellenszenv magát az operát, mint műfajt! Bármint csak operát ne! Miért?)

Az Operaház újkori történetében nagy változás állt be! Az évekig tartó „tökölődés” (bocsánat) után, úgy tűnik méltó, megfelelő vezető kézbe került az intézmény, az Erkel Színházzal együtt! Rehabilitálnom kell Ókovács Szilvesztert, mert magamban nem jósltam nagy jövőt Neki, de nem lett igazam! Amikor a Dallos Erikát (korrepetitor az Operában) próbáltam „vallatni”, hogy milyen ember ez az Ókovács, óvatosan azt válaszolta: Jó gyerek a Szilveszter, énekesünk volt! (Értendő: közülünk való, a gyerekünk!)

Természetesen hatalmas nyomtatékkal bír, hogy a vezetés megkapja a szükséges anyagi támogatást és eddig – tapasztalatom szerint – jól él az apanázzsal az Igazgató!

Nem tudom, hogy anno miből volt a magyar államnak pénze sztárokat hívni Budapestre, de jöttek. Igaz voltak olyanok, akiknek „ugródeszka” volt Magyarország, de ez semmit nem volt le a fellépésük értékéből. Az is igaz, hogy nekünk is világhírű énekesek voltak, vannak, mint például Marton Éva, Akinek a fellépéséért a későbbiek során milliókat fizettek a világ nagy operaházai, de mi még láthattuk itthon Tosca-ként /Puccini: Tosca/, illetve Odabellaként /Verdi: Attila/ című operákban.) Most megint lett pénz külföldről sztárokat hívni!

Időközben megtudtam, hogy az Erkel Színház színpadgépezete is megújult, ugyan olyan berendezéseket kapott, mint az Operaház, hogy csereszabatosak lehessenek a díszletek, azaz itt is, ott is játszható legyen egy mű. Új fényvetők és hangberendezések is kerültek a színházba. A színészi és a műszaki öltözők is megújultak nem csak a közönség forgalmú blokkok kerültek felújításra. Ahogyan olvastam róla az Erkel Színház teljes személyzete, valamint a fellépők, egyszóval: mindenki, elégedett a maga reszortján a színházzal. Amikor, pár hónappal ezelőtt, még nem előadáson, hanem a Don Carlos egyik próbájára „belopakodtunk” az Erkel Színházba, a szünetben összemosolyogtunk az Urammal és egyszerre kérdeztük: Nem olyan mintha hazaérkeztünk volna?

(Ó, ha ezt a Lavro von Matatič megérhette volna? És reméljük, hogy hallhatjuk még Verdi: Requiemjét, úgy, mint anno itt az Erkel Színházban és újra megszólalhatnak a harsonák az első emeleti erkélyről!)

Azért meg kell említenem, hogy nem volt szimpatikus, amikor a Miklósa Erika (még nem teljesített annyit) kapott Kossuth-díjat például a Berczelly István helyett. Hogy a Szilveszter összekülönbözött a Tokodi Ilonával! Nem értem, hogy miért nem kap szerepet a Pánczél Éva, amikor még mindig ő a legjobb mezzoszoprán énekes pedig műsoron van az Aida (Amneris), Carmen, Don Carlos (Eboli). Persze „belső” titkokat nem tudok.

Remélem, nem kerül lapátra az Ókovács, mint a Rockenbauer Zoltán, Aki TV intendánsa volt, majd olyan jól működött, hogy azonnal el kellett távolítani, így most külföldön kell „megvalósítania magát”! Sajnos nem lehet semmi a politikától független, mert a politikánál van a pénz, és Aki itthon szeretne megélni, annak muszáj alkalmazkodnia, lásd például: Bukta Imre visszatérése a Fekete György által vezetett Magyar Művészeti Akadémiába! Különböző ösztöndíj, megrendelés, kiállítási lehetőség, egyéb megjelenési forma, azaz nincs megélhetés!

El kell érni, hogy „Ne pikkeljen rám a tanár”, mert különben magyarázhatom a bizonyítványom!

2012. 12. 04. szerda Gellér B. István „Akadémiai Székfoglaló” kiállításának megtekintése, a 2B Galériában

1998-ban, Óbudán a Kiscelli Templom Múzeumban megtekintettünk egy kiállítást, amelynek a címe: A növekvő város volt. A növekvő város Gellér B. István „találmánya”, és művészeti alkotásainak majdnem teljes egészét az általa elképzelt város régészeti leletei teszik ki. A kiállításon folyamatosan vetítettek egy filmet, amelyet Kardos Sándor készített a növekvő városról. Ezt a filmet, Kárpáti Ildikó, a Lányunk, felhasználta diplomamunkájában (Színművészeti Egyetem Filmesztétika Szak 1999.), mint áldokumentum filmet. Hát kb. így ismerkedtünk meg Gellér B. Istvánnal.

Gellér B. István az Akadémiai Székfoglaló kiállításának megnyitójára hívott meg minket (két festményt is vettünk Tőle korábban). Nem értünk rá aznap, de megígértük, hogy megyünk, megnézzük az újabb kiállítását. Ez történt ezen a napon. A galéria a Ráday utcában nyílt egy üzlethelyiségben, a 2B elnevezés pedig a grafit ceruza keménységi (lágysági) fokának jelöléséről származik, szerintem találóan. Tulajdonosa, mint később megtudtuk, a „ceruzafaragó” Böröcz András fia, Böröcz László. A kiállításon nem volt senki, így tudtunk beszélgetni a tulajdonossal. Kiderült, a MTA Képző- és Iparművészeti Osztályának tagjai sorába választották a Gellér B. Istvánt. (Többek között: Konok Tamással, Maurer Dórával, Péreli Zsuzsannával, Nádler Istvánnal, Keserű Ilonával egy csapatban lenni, nagy megtiszteltetés!) Ez a csapat nem a Balog féle társaság, ahová a Bukta Imre is visszalépett, meglehetősen elítélhető módon! Sajnos! (De hát valamiből meg kell élni! Rossz szöveg! - mondta a kis Böröcz - Mennyit hallottam ezt gyerekkoromban!) Gellér B. István alkotásairól, nem tudok most sem többet, kevesebbet mondani, mint eddig is mindig: Nagyon precíz, érdekes, következetes, szép alkotások, csak most narancsszínben, pompáznak a növekvő város újabb „leletei”!

2013. 12. 04. szerda Féner Tamás 75. ArtFotó Galéria

Sorban nyitnak a művészeti galériák a Bartók Béla úton. Az ötlet a Faur Zsófiától származik, Aki szeretné megvalósítani az álmát, hogy a Bartók Béla út Gellért tér és Móricz Zsigmond tér közötti szakaszán, egy új Művészeti Centrum alakuljon ki. A feleslegessé váló üzlethelyiségeket felhasználó Kortárs magyar, modern művészeti alkotásokat bemutató, tehát művészeti és vendéglátó környezet alakuljon ezen a szakaszon. Szerintem jó ötlet és kezdeményei már látszanak. Faur Zsófinak van támogatója az Apja, Faur Kálmán a Volán Elektronika elnök- vezérigazgatója, de még Ő sem tudja megvenni az egész Bartók Béla utat, de ha még meg is tudná tenni, akkor is legalább önfenntartóvá kell válniuk az egységeknek! Jelen helyzetben művészet, csak viszi a pénzt és igen kevésbé hozza, pláne, ha mai magyar alkotásokról van szó. Azért a megfigyelésem szerint alakul valami. Talán így nyitott a valamikori „Gombócda” vagy az Üveges KTSz helyén az ArtFotó Galéria Féner Tamás 75. születésnapja alkalmából rendezett kiállítással. Ezen a kiállításon sem volt senki rajtunk kívül, így itt is tudtunk beszélgetni a tulajdonossal (azóta küldött a másik kiállításukra is meghívót, de nem voltunk még), akinek legfőbb ideája és a kiállító helyiség megnyitásának vezérlő elve: Művészeti fotót a lakásokba! Hát bizony erre nagyon kíváncsi vagyok, hogy mennyire sikerül megvalósítania?

Egy biztos, a saját művészeti fotómon kívül - egyelőre – nem szeretnék más fotót a falra! (Hát ez azért nem lett egészen igaz, mert egy fotó a Venyától és egy tőlem el van helyezve a lakásban!)

Féner Tamást imádom, nem csak azért, mert a legjobb barátnőm és fotóstársam a felesége volt, hanem mert nagy művésznek tartom. Az itt kiállított fotói azonban nem érik el a megszokott színvonalat, mert azon kívül, hogy híres embereket fotózott és a nagyításnál elforgatta a képeket még nem lettek különlegesek! (Molnár Editke művész portréi sokkal, de sokkal jobbak!) Sajnálom Tamás!

2013. 12. 05. csütörtök Árverés előtti kiállítás Virág Judit Galéria

A kiállítás megnyitójára a Kárpáti Jutkától kaptam a meghívót a születésnapomra. A meghívó ugyan jelképes, mert bárki oda mehetett, aki tudott róla, hát ezt a „tudott” időpontot kaptam és köszönöm szépen!

Ami a Virág Judit Galériában felhalmozva értékben van az maga a magyar kincstár, jelképesen és igazából egyaránt! A magyar festészet csodái a XIX. és a XX. század mesés alkotásai, szinte minden festőtől. Természetesen tudom, hogy ezek a képek az árverésre begyűjtött alkotások és csak alig, alig akad közöttük olyan, ami a Galéria tulajdona, éppen ezért érdekes, hogy így összegyűjtve, felkínálva a megtekinthetőséget, egyszeri és megismételhetetlen az alkalom! Ezek a képek nem láthatóak sem a Szépművészetiben, sem a Nemzeti Galériában, sem sehol másutt!

Érdemes lett volna megvenni az árverési katalógust, mert könnyen lehet, hogy ezeket a képeket már többé nem lehet majd látni sehol!

2013. 12. 09. MTI jelentése

Életének 83. évében meghalt Szokolay Sándor Kossuth-díjas zeneszerző.

Méltatás következik, majd: „Több mint hatszáz művet komponált, közöttük vannak szimfóniák, oratorikus művek, kórus- és versenyművek, szóló szonáták, dalok.”

Meg sem említve, hogy Szokolay Sándor írta az utóbbi idők legsikeresebb csodálatos operáját, a Várnászt! Nem is beszélve a Szávitriról vagy a Hamletről!

2013. 12. 09. hétfő Brestyánszki Boros Rozália: Vörös

VÖRÖS
BRESTYÁNSZKI B. R.: VÖRÖS
RENDEZŐ: MÁTÉ GÁBOR
AMBRUS RICHÁRD / BARÁTH ATTILA / CSERNIK ÁRPÁD / DANKÓ ISTVÁN
FEKETE ERNŐ / ERDÉLYI HERMINA / HEGYMEGI MÁTÉ / KALMÁR ZSUZSA
KOVÁCS LÁSZLÓ / KÓRMÓCZY PETRONELLA / MÉSZÁROS BÉLA / PÁLFI ERVIN
SZILÁGYI MÁNDOR / SZIRTES ÁGI / SZÓKE ATTILA
VÖRÖCS CSENGELE / ÁBRAHÁM JÁNOS

Amikor az ember - véletlenül – meglátja a TV-ben egy filmet, amelyben Brad Pitt, Angelina Jolie válogatott és váltogatott fegyver arzenállal öli egymást és más halomra, akkor csak bólint, hogy ezek nem komplettek és átkapcsol egy másik csatornára, és azt mondja, hogy mese habbal!

Ebben a darabban az ölés a véres valóság maga, nem lehet át- illetve kikapcsolni!

„1941, Vitéz Nagybányai Horthy Miklós engedélyével német és magyar alakulatok vonulnak be Jugoszláviába. 1942 elején sor kerül a számos áldozattal járó újvidéki razziára.....majd 1944-ben ennek megtorlására. A védtelen magyar lakosság kollektív bűnösnek tekintendő.Bírósági perek nincsenek, csak kínzások, lincselések, internálások és tömeges kivégzés.....”

A borzalmakat segíti a rendező (Máté Gábor) és a díszlettervező (Cziegler Balázs), akik olyan körülményeket teremtettek a színházban, amely még borzalmasabbá teszi az író által leírtakat, amelyek csak tömörítették a valóságban is megtörtént szörnyűségeket.

Hogyan bírják a színészek ezt a darabot nap, mint nap eljátszani?

2013. 12. 11. szerda Kárászy Art Szalon

Kárászy Szilvia: Az én kínai falam (kiállítás):

Agárdi Szilvia kapta a 2013-as Arany Harang-díjat!

A Kínai Fal-hoz és az Arany Harang-díj átadásához: Gratulálók Szilvike!

2013. 12. 12 csütörtök Sándor Krisztián: 10 Kollázs

Egy képet lehet, hogy meg kellene venni, Frida háza Mexikóban címűt. Lehet, ha látom, a Krisztiánt a kertben megkérdezem majd, hogy mégis mennyi?

2013. 12.14. szombat Verd: Nabucco

PERA

HUNGARIAN STATE OPERA

2013. december 14. 18.00 – 21.00

A mai főpróba a Mindenki Operája sorozat eseménye.

Giuseppe Verdi:

NABUCCO

Opera három részben, olasz nyelven

Szövegíró: TEMISTOCLE SOLERA

Magyar nyelvű feliratok: KÜRTHY ANDRÁS

Karmester: MOSHE ATZMON

Rendező: MIKÓ ANDRÁS

Színpadra állította: PALCSÓ SÁNDOR

Koreográfus: PÁRTAY LILLA

Diszlettervező: KÉZDY LÓRÁNT ÉS

NAGY VIKTÓRIA

Jelmeztervező: SCHÄFFER JUDIT

Karigazgató: SZABÓ SIPOS MÁTÉ

Nabucco: KÁLMÁNDI MIHÁLY

Izmael: HORVÁTH ISTVÁN

Zakanás: PALERDI ANDRÁS

Abigé: RÁLIK SZILVIA

Fenéna: GÁL ERIKA

Baál főpapja: CSERHALMI FERENC

Abdallo: UJVÁRI GERGELY

Anna: MIKSCH ADRIENN

Szólótáncos: SZABÓ BARBARA

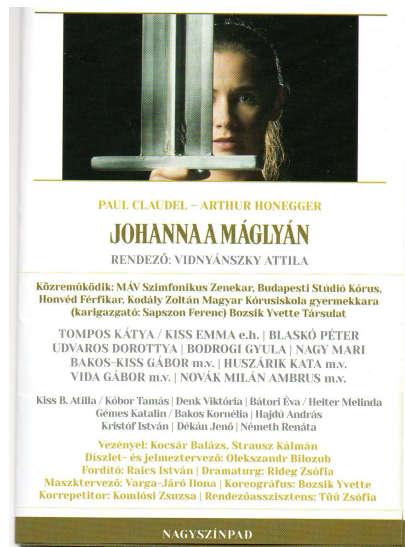
A Magyar Állami Operaház Zenekara

A Magyar Állami Operaház Énekara

Szünet az I. és a II. felvonás után

Minden operának megvan a maga sorsa. Nem véletlen, hogy a Nabuccot nem játsszák nap, mint nap. Jó opera, szép opera, de csak egyetlen jelentős etűd van benne és ez a zsidók szabadság kórusa. Ez a dallam önálló életre kelt, és mint ilyen annyira híressé vált, hogy magával rántja mindig a teljes operát, pedig az opera többi része nem méltó rá. Azért nem bántam, hogy megnéztük, természetesen.

2013. 12. 19. csütörtök Johanna a máglyán Claudel-Honegger

Ezt a művet még nem láttam soha, valahogy kimaradt, pedig a Jeanne d'Arc, az Orleans-i szűz legendáját nagyon szeretem. Ha megégettem magam, mindig azt mondtam: Sebjaj, ha Johanna kibírta a máglyát....., Arra nem gondoltam, hogy szegény Johanna nem bírta ki a máglyát!

Szándékaink ellenére mégis elmentünk a Nemzetibe, hogy ezt a darabot megtekintsük. Ugyebár ez egy oratórium, mit lehet ezen elrontani! Hát el lehetett, mindent el lehet rontani! Leginkább azt kell mondanom erről a darabról, hogy legkevésbé a Honegger mű látszott rajta. Minden volt, ami Vidnyánszky és semmi, ami Honegger. Majd egyszer valahol meg kell nézmem, hogy megtudhassam, hogy milyen is ez a mű valójában. Olvastam a Fáy Miklós kritikáját, de mellébeszélte vagy nem emlékszem, hogy mit írt, vagy teljesen jelentéktelen dolgokat írt, nem tudom. Csak azt tudom, hogy ennél szörnyűbb előadást ritkán lehet látni, és ha ilyen a többi is, akkor a Nemzetinek V É G E!

Egy dolgot azonban tanultam a Fáy Miklóstól, hogy bele lett dolgozva egy festmény a darabba, Simberg: Sebesült angyal című képe, nem ismertem, nem tudtam, OK, de mit keres a Johannában ez a jelenet? Még jelképnek sem jó, mert a fiúk valószínűleg gyógyító helyre cipelik az angyalt, nem a máglyára!

Az általunk látott előadáson már a kalapos fiú ment elől!

Feltettem ide egy képet, amit most Ukrajnában készített az Uram Pontosan ilyen a Vidnyánszky rendezte Johanna előadás is, csak egy kicsivel még undorítóbb!

A képen Szűz Mária szobra látható a kis Jézussal az ölében, gloriétte-l a feje felett. Adva van négy tartóoszlop, alap és tető, kellene ezek az alkotó elemek, igen, akkor mitől ilyen randa mégis az elkészült mű?

Hát például azért mert nem arányos, mert a színei ocsmányok, és feleslegesek, mert, amit, be akar mutatni, ki akar emelni az teljesen, elenyészik, az tűnik el leginkább. Mert nem a lényegre figyelsz, hanem a külsőre, az oszlopokra és a rémes kupolára, pedig az alkotás lényege mégis csak a Szűz lenne!

És akkor még nem említettem a művirágokat! A kívül elhelyezett műanyag virágtartót és így tovább..... a csupa jó szándékkal való gondoskodást!

Hát pontosan ilyen a Vidnyánszky alkotása, és aki ilyen helyről jött, attól nem is lehet elvárni csak azt, amit a hazájában látott, tanult!

De leginkább az Udvaros Dorottyát sajnáltam (magunkon kívül) ezért a megalázó szerepért! Akármilyen legyek, ha nem direkt csinálta a rendező! Ha az Udvaros visszaadja a szerepet, akkor az a baj, ha pedig nem adja vissza, akkor áll elő ez a helyzet, így is, úgy is megalázó! Vajon miért vállalta el az Udvaros mégis? (Igaz, felmerülhet a kérdés, hogy a Bukta miért lépett vissza a Balog féle Akadémiába mégis? Mi folyik itt?)

Nézőszám: nem volt kevés, de nem volt tele sem a színház.

2012. 12. 21. szombat Marc Camoletti: Hatan pizsamában Játékszín

Marc Camoletti
HATAN PIZSAMÁBAN
vigjáték 2 felvonásban
Rendező: Gálovölgyi János
fordította: Szántó Judit

Bernard **HAJDU STEVE** Jacqueline **VÁNDOR ÉVA/SZÜLŐSKEI TÍMEA**
Robert **CSONKA ANDRÁS** Brigitte **LÉVAY VIKTÓRIA**
Bertrand **BARABÁS KISS ZOLTÁN** Brigitte **FÁBIÁN ANITA**

Díszlettervező: Mészai Róbert Jelmeztervező: Kovács Yvette Áldá
Ügyelő: Petyi János Sági: Dobos Erika Rendezőasszisztens: Szabán Judit

Az estélyi ruhák **Léber Barbara** divattervezői munkái.

Valahol, egy franciaországi nyaralóban Bernard és neje, Jacqueline vendégeket várnak egy kellemesnek ígérkező hétvégére. Az egyik vendég Bernard legjobb barátja, Robert, aki Jacqueline titkos szeretője. A másik vendég Brigitte, Bernard titkos szeretője. A ház ura feleségének úgy állítja be a dolgot, mintha Brigitte Robert párja lenne, de mivel Robert még sosem látta a nőt, összetéveszti a szobalánnyal, akik szintén Brigitte-nek hívják. És ha mindez nem lenne elég, hamarosan beállít egy „puszszancsra” a szobalány férje is, Bertrand...

Sok-sok bonyodalom és – reményeink szerint – kétórányi szórakozás a nézőknek. Ezt kívánja a hat szereplő pizsamában és a rendező – felöltözve...

Játékszín Terezkörúti Színház Nonprofit Kft.
H-1066 Budapest, Tenisz tere, 4/k
Jegypénztár: +361 312-0430 (13.00-18.00 óráig, előadásnapokon 19.00 óráig)
Szerzés: +361 269-1540 (hétfőtől péntekig 10.00-18.00 óráig)
www.facebook.com/jatekszin • e-mail: info@jatekszin.hu
www.jatekszin.hu

támogatják:
JEFY-HU metropol LEONLUD

Ez a nap is a kísérlet jegyében zajlott, vajon mit csinál a Németh Kristóf a Játékszínben?

A darab egy félreértéseken alapuló komédia, klasszikus, mondhatnám. Az ilyen darabok előállításához, még inkább, szuper színészekre van szükség, mert a közepes színészkészlet, még rosszabb eredményt hoz a közepesnél. Valahogy nem adódnak össze a sok közepesek egy jóvá, hanem inkább a közepesnél rosszabbá válik a végeredmény!

Kezdjük ott, hogy a Hajdu Steve egy csapnivalóan rossz színész! Fogalmam sincs, hogy mi tartja Őt a pályán. Csonka András sem lett jobb az évek során, a nők pedig azon kívül, hogy nagyon csinosak sokkal többet nem tudnak produkálni, igaz ez sem kevés! A darab azonban ki van találva, jó a szöveg és a félreértések „bejönnek” a közönség dől a röhögéstől, nagyon jól szórakozik.

A színház, zsúfolásig tele van, úgy tűnik, működik a színház, ez egy ilyen hely, vidám!

Kell még valami más is?

2013. 12. 24. Cinema City Westend Jégvarázs

Szent Karácsony ünnepén megnéztük a Lányokkal a fenti című, aranyos, filmet az Ildikó társaságában és szervezésében, hogy a szülőknek legyen idejük elkészíteni a Szent Estei meglepetéseket!
Nagyon jól szórakoztunk!

2013. 12. 27. péntek Cinema City Westend Philomena, határtalan szeretet

Ilditől kaptuk ajándékba a film megtekintését

Azt mondják, jelölik Oscar-díjra a filmet és főleg a címszerepet alakító Judi Dench-et. Valóságban megtörtént esetet dolgoz fel a film, és tényleg jól, visszafogott, normális eszközökkel és gesztusokkal. Nincs a filmben semmi túlzás, semmi felesleges szó, némi újságírói ötlet, kis lelemény és rábeszélés azért kellett, hogy a fiát kereső nő ne adja fel idő előtt a kutatást. Csöndes, normális, mint a Miss. Daisy sofőrje olyan ez a film is.

2013. 12. 27. péntek Brecht: Jóembert keresünk Vígszínház

Ezt a darabot Szecsuáni jólélek címmel ismertem és láttam még a szüleimmel. Nem szerettem és mára rájöttem, hogy miért! Mert nem bírom elviselni, ha valaki olyan kiszolgáltatott helyzetbe kerül, mint ebben a darabban az Eszenyi Enikő által megformált Sen Te. Nem bírom elviselni, hogy olyan kegyetlen legyen egy ember, hogy elszedje a másik nehezen összekapart pár fillérjét, amit ő lazán elherdál és nyújtja a kezét a többiért! Így jár minden ember, aki nem tanul meg NEM-et mondani! De jó is, ha van az embernek a „nagybácsija”, aki kimondja helyette a NEM-et és talán ettől a NEM-től már jóra is fordulhat minden. Természetesen azért nem ilyen egyszerű ez a történet sem, mert benne foglaltatik a szegénység, a társadalmi bajok, a kiszolgáltatottság!

Eszenyi és a színháza zseniális!

2013. 12. 28. szombat Heinrich Mann: a Kék Angyal Örkény Színház

Nekem erről a darabról csak a Marlene Dietrich jut eszembe, és az Ő első filmje, amivel megalapozta a hírnevét csak éppen az nem, hogy miről is szól ez az egész? Miről is szól? Az egyik változat, hogy hogyan tud hatalmat megszerezni egy nő egy férfi felett, legyen az bármilyen erényes, vagy nem erényes, orvos, vagy bikaviador, vagy éppen tanár, ugyan úgy működik a dolog, ha a férfinak tetszik a nő, bármire képes érte. Azaz a vamp az ujjá köré csavarja férfit, az ilyen nőktől rettegnek az anyák, és a feleségek.

A másik változat, hogy ugyan az történik, mint az első változatban, hogy megy a férfi a nő után, de egyszer csak megfordul minden és szinte észrevétlenül a férfi kezdi felhasználni mások tönkretetéséhez a feleségét, azaz a nejét felhasználva uralkodik a környezetén a férj!

Melyik a jobb?

De, ha átvitt értelemben nézzük a dolgot, akkor a legkevésbé sem igazolódik be a „papírforma” azaz soha nem tudhatjuk, hogy kiben mi lakozik, és ki mit miért tesz?

Egyetemlegesen, soha nem tudhatjuk, hogy kivel állunk szemben, és hogy kivel mikor teszünk jót, vagy rosszat.

A darabot Gothár Péter rendezte és Ő készítette a díszletet is. Számomra érthetetlen, hogy nem lehetett úgy kitalálni a díszletet, hogy ne kelljen a valóságos közönség felé énekelnie, például, a Lolának, és kimennie a színpadról, hogy meghajoljon a színpadi közönség felé. Ez a módi nagyon visszás volt számomra, de lehet, hogy a rendező azt mondaná nekem, hogy akinek ennyi fantáziája sincs, az ne járjon színházba! Miért kell valaminek éppen úgy lennie, mint a valóságban?

2013. 12. 31. kedd Marc Camoletti: Boeing, Boeing, leszállás Párizsban

Ez a darab is egy kissé bugyuta! Az Uram szerint ma már, az alaphelyzet sem fordulhatna elő. Annyira felgyorsultak a járatok, valamint annyira spóroznak a költségekkel, hogy nincs olyan, hogy egy sztuardesz napokig csücsülhessen egy városban, két repülőút között. Ha pedig járat éppen fapados, akkor szinte azonnal fordul, éppen csak kicuccolnak, meg be és már indulnak is vissza.

A darabbeli főhős pedig a három repülő társaság menetrendje szerint tart három menyasszonyt, ami nagyon jól működik, a házvezetőn kívül mindenki boldog.

Amikor egyszer csak beállít egy régi iskolatárs.....

Természetesen borul a menetrend és sokat kell nevetnie a nézőknek...

A darabot a Molnár Piroska, mint házvezetőnő, és a váratlanul megérkező barát, Vida Péter, viszi a hátán. Nagy segítség nekik ebben a mókázásban a Schell Judit.

Boldog Újévet Kívánok szeretettel
Ibici